Ч. 89 | Пятниця 23 цвѣтня (5 мая) 1893. | Рôкъ III.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-6ôй годинѣ по полудни.

Администрація: улиця Чарнецкого ч. 8.

Редакція: ул. Францішканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованй.

Рекламаціи неопечатанй вôльнй вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

Додатокъ до „Газеты Львôвскои“.

Передплата у Львовѣ въ Администраціи „Газеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року 1 зр. 20 к.
на чверть року — 60 к.
мѣсячно . — 20 к.
Поодиноке число 1 к.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . — 45 к.
Поодиноке число 3 к.

Рускй клюбы въ Соймѣ.

Передовсѣмъ нотуємо вѣсти за иншими газетами. Про складъ руского народного клюбу соймового доносили мы вже давнѣйше; теперь же доносить „Галичанинъ“ про утворенє другого клюбу и каже такъ: „Соймовй послы: дръ Антоневичъ, Ал. Барабашъ, Гаморакъ (се очевидна похибка, бо пос. Гаморакъ належить до руского народного клюбу *Ред.)*, Герасимовичъ, дръ Король, Д. Кулачковскій, Л. Рожанковскій и Сѣрко, зложили независимый рускій посольскій клюбъ, котрого проґрамою єсть: оборона правъ и интересôвъ галицко-руского народу и єго церкви. Проґрама та єсть властиво проґрамою, при якôй стояли рускй послы въ „старôй ерѣ“, не оглядавшй ся поза границѣ австрійскои державы, а мавшй на оцѣ лише спеціяльнй интересы галицко-руского народу. Новый клюбъ — якъ намъ доносять — выбравъ бувъ своимъ предсѣдателемъ дра Антоневича, але позаякъ той предсѣдательства приняти не хотѣвъ, то на предсѣдателя покликано пос. Рожанковского. Клюбъ той — якъ намъ дальше доносять — мавъ уже кôлька засѣданъ. Було бы пожадано, щобы вôнъ давъ о своѣмъ истнованю офіціяльну звѣстку и тымъ способомъ публично ствердивъ, що держить ся старои и самои раціональнои проґрамы и не руководить ся нѣякими утопіями, а має на оцѣ лишь интересы того руского народу, для котрого послы галицкого сойму мають право и обовязокъ дѣлати“.

„Дѣло“ робить до того таку замѣтку: „Первѣстно бувъ выбраный предсѣдателемъ клюбу дръ Антоневичъ, и правда, що зрѣкъ ся предсѣдательства, але зрѣкъ ся длятого, що, якъ бы бувъ предсѣдателемъ клюбу, клюбъ той бувъ бы численъ о одного члена менше (посла о. Сѣрка). Впрочôмъ и деякй другй члены новозложеного клюбу въ душѣ не бажали дра Антоневича на предсѣдателя, знаючи єго загонистôсть и т. д. Безвзглядными сторонниками предсѣдательства дра Антоневича були лише послы: Д. Кулачковскій, Герасимовичъ и Барабашъ. Конець кôнцемъ выбрано на предсѣдателя клюбу рад. Рожанковского“.

Намъ про те байдуже, чи утвореный вже другій клюбъ рускій, чи нѣ, и якій єго складъ та хто въ нѣмъ мавъ бути, а хто єсть предсѣдателемъ. Мы глянемо насамперéдъ на то, чи була и єсть яка конечна потреба утворяти зъ немногихъ и такъ послôвъ рускихъ въ Соймѣ другій клюбъ, та робити роздоръ мѣжь самыми послами, а въ слѣдъ за тымъ и въ народѣ, значить ся, чи єсть потреба вести якусь політику партійну, а дальше, що може бути головною причиною утвореня нового клюбу.

Що до першого, то видить ся намъ, що нема нѣякои розумнои раціѣ завязувати другого клюбу, бо коли и той другій клюбъ ставить собѣ таку саму задачу, якъ народный клюбъ рускій пôдъ проводомъ пос. Романчука: „оборона правъ и интересôвъ галицко-руского народу и єго церкви“ — то по щожь завязувати другій клюбъ? Чому не злучити ся разомъ? Сказавъ бы хтось, що роздѣлъ роблять засады політичнй. Ну, добре, нехай и такъ; але якйжь то засады? Певно консерватисты и шляхта не можуть погодити ся зъ лібералами и демôкратами та радикалами? Нехай бы и такъ, то все таки можна ще тогды належати до одного клюбу. А прецѣ Коло польске у Вѣдни сполучає разомъ и шляхту и лібералôвъ, клерикалôвъ и демократôвъ, а всѣ спôльно трудять ся для добра свого народу. Чомужь бы тыхъ кôльканацять рускихъ послôвъ не могли такъ само зробити и такъ само спôльно поступати. Але отъ що: тутъ розходить ся о щось зовсѣмъ иншого о истнованє або неистнованє руского народу о єго розвôй и житє або о зниженє и згладженє зъ свѣта. А звѣстна рѣчь, що нашй москвофілы не хотѣли бы нѣякимъ способомъ допустити до того, щобы народъ рускій розвивавъ ся и живъ собѣ свобôдно и самостôйно; онижь хотѣли бы, щобы народу руского зовсѣмъ не було, та щобы на єго мѣсци станувъ народъ московскій. Хто отже держить ся тыхъ засадъ москвофільскихъ, тому й нѣякъ лучити ся зъ тыми, котрй, якъ народный клюбъ рускій, выступають въ оборонѣ не лишь интересôвъ,

37)

КУМА ЖУРБА.

повѣсть

Г. СУДЕРМАНА.

(Дальше).

Чесна трôйка злякала ся немало. Батько зô страху скуливъ ся у фотели, якъ песъ, що боить ся битя; а оба браты не знали, що зъ собою почати, и дуже покôрно подали єму руки та просили, щобы все забувъ, що стало ся. Павло запанувавъ надъ собою и вôдповѣвъ:

— Чому-жь бы нѣ? Забуду все. Самй знаєте найлучше, яка до того дорога.

Коли оба заявили свою охоту, то се збудило у старôмъ манію великости, сильнѣйшу ще, якъ коли индє.

— Мои панове — сказавъ, вымавляючи кожде слово горломъ, щобы достойнѣйше выглядало. — То зовсѣмъ ясне, що вашъ замѣръ приносить менѣ честь, однакъ я не можу вôдразу рѣшучо на се згодити ся. Перше мушу мати певну поруку що-до будучности моихъ дочокъ, котрй и своєю незвычайною красою и привѣтнымъ поведенємъ та непорочною чеснотою заслугують на найкрасшу долю и мають до неѣ право. Выховавъ я ихъ такъ старанно и зъ такою любовю стерѣгъ ихъ, що моє батькôвске серце не може погодити ся зъ думкою, щобы я ихъ такъ безъ нѣчого выправлявъ зъ дому на непевну долю.

И такъ балакавъ вôнъ нѣсенѣтницѣ дальше, поки вкôнци Павло перебивъ єму, сказавши спокôйно:

— Не говори богато, батьку, то вже справа рѣшена.

Тодѣ вôнъ замовкъ, задоволеный незвычайно, що мавъ нагоду выповѣсти таку гарну бесѣду, а що важнѣйше, що найшовъ терпеливыхъ слухачѣвъ для неѣ...

По полудни пôшовъ Павло до комнатки сестеръ и сказавъ:

— Дѣти, помолѣть ся... нинѣ похоронили панію Дуглясъ.

Они глянули на него великими, розрадоваными очима, а довкола ихъ устъ яснѣвъ задумчивый усмѣхъ.

— Чи вы мене зрозумѣли?

— Зрозумѣли — вôдповѣли тихо, и зô страху станули одна при другôй, мовь бы лякали ся кія...

Оставивъ ихъ самыхъ зъ ихъ щастемъ и выйшовъ вôдôтхнути яснымъ, чистымъ воздухомъ морозного дня.

— Якъ то дѣє ся — думавъ вôнъ собѣ — що теперь кождый мене лякає ся, а не може зрозумѣти моихъ намѣрôвъ?

Ще того самого дня розôгнавъ цѣлу челядь и написавъ до майстра, щобы приѣхавъ дальше вести зачату роботу...

. . . .

Тогожъ тыждня настала вôдлига, зачатй роботы ишли скоро и однои пятницѣ вечеромъ зъ початку марця стояла чорна Зоська цѣла блыскуча у своѣй наново полатанôй одежи. Слѣдуючого рана мали выпробувати котелъ, а уголь и дрова лежали уложенй въ стосы довкола стѣнъ шопы.

Павло перевертавъ ся въ лôжку и не мôгъ заснути. Лѣниво тягли ся для него година за годиною... Часъ вôдъ пôвночи до рана здававъ ся єму цѣлою вѣчностю, такъ нетерпеливо ждавъ вôнъ.

— Чи ожиє она? чи ожиє?

Годинникъ ударивъ першу — не мôгъ выдержати довше, одягнувъ ся и выйшовъ тихенько зъ запаленою лѣхтарнею въ руцѣ, у марцеву вогку нôчь. Вѣтеръ розкрывавъ єму одѣжь, а ледовый дощикъ бивъ єго по лици.

Зъ темнои шопы вызырала понуро чорна Зоська, неначе гнѣвала ся, що послѣднои ночи смѣє ѣй хтось спокôй перебивати... Лѣхтарня кидала таємне свѣтло на деревлянй стѣны шопы, а тѣни машины при каждôмъ руху свѣтла танцювали по нихъ, дивно пôдскакуючи.

— Може збудити бы майстра? — думавъ Павло. — Нѣ, нехай спить собѣ; першій бôль чи першу радôсть хочу задержати лише для себе.

Зъ трѣскомъ падали купы угля въ чорнй челюсти... Синявй огники задрожали, закрутили ся довкола и небавомъ червонавый вôдблескъ жару наповнивъ темный просторъ...

Млаво блестѣла лѣхтарня на жовтôй стѣнѣ, нѣбы завидувала теплôй, веселôй ватрѣ.

Павло усѣвъ на купѣ угля и приглядавъ ся миготячôй полочѣни... Дверцѣ грубы поча-

але й національнои самостôйности та независимости народу руского. Отъ въ тôмъ то причина, чому часть пословъ робить роздоръ и завязує окремый клюбъ.

Але й хитро поступає той новый клюбъ, коли мимо того, шо єсть противный самостôйности и независимости руского народу, ставить собѣ за задачу оборону интересôвъ того народу. На що боронити интересôвъ того, котрому не признає ся права до житя, котрого хотѣло бы ся убити? Ба, коли не можна когось вôдъ разу здушити, то єго пôдходить ся зъ боку, пôдлещує ся єму красными а пустыми словами. Нехай дасть ся зловити. Нехай ширшѣ а мало обзнакомленѣ круги Русинôвъ думають, що москвофилы нѣчого не бажають такъ, якъ добра рускому народови: треба насамперeдъ збовтати воду а тогды буде можна рыбу въ нѣй зловити.

А може утворенє другого клюбу придасть ся и ще до чогось; може пôдкрѣпить москвофилôвъ, що тратять ґрунтъ пôдъ ногами, бо ось що читаємо въ „Правдѣ:“

„Маємо певнѣ пôдставы думати, що москвофильскѣ послы будуть робити заходы, щобъ не зречи ся явно своихъ принципôвъ, а про око людске войти въ яку небудь комбінацію зъ послами народовцями и вôдновити ославлену „солідарнôсть“, котра була для москвофилôвъ такъ выгôднымъ параваномъ. Именно пôдчасъ зборôвъ мужѣвъ довѣрія „Русской Рады“ являла ся депутація одной части тыхъ мужѣвъ у п. Романчука зъ „примирительными“ плянами и до „Народнои Рады“ надбйшло было въ лютôмъ с. р. письмо зъ такимижь ельокубраціями. Се рѣчь зрозумѣла, що нашѣ москвофилы теперь починають глядѣти якоись пôдпоры, якъ потопаючій доски“....

Може отже дуже легко бути, що утворенє нового клюбу зъ такою самою на око проґрамою, якъ проґрама народныхъ пословъ рускихъ, єсть лишь зручнымъ маневромъ москвофильскихъ агітаторôвъ, та що то має бути способомъ до утвореня собѣ зъ одной стороны зъ рускихъ пословъ догôдного паравану для дальшого шереня шкôдливыхъ для руского народу агітацій, зъ другои же стороны для здискредитованя рускихъ пословъ народныхъ всюды, де лишь можна и потреба та для збитя ихъ зъ доброи дороги, на котру они вступили. Нехай-же рускѣ послы народнѣ будуть осторожнѣ и не дають ся перехитрити и не думають, що примиренє зъ непримиримыми єсть можливе. Оденъ хибный крокъ може больше пошкодити, якъ десять добрыхъ помочи.

Соймъ краєвый.

Въ комисіи буджетовôй реферувавъ пос. Волод. Козловскій петиціи погорѣльцѣвъ о запомоги. При сѣй нагодѣ розвинула ся дискусія надъ нормою, въ якôй высотѣ мають признавати ся запомоги погорѣльцямъ и чи за пôдставу треба брати загороду селяньску чи родину. — Для погорѣльцѣвъ громады Повитна въ повѣтѣ городецкôмъ ухвалено 400 зр. запомоги. Залагодженє петиціѣ погорѣльцѣвъ Николаева вôдрочено. Пос. Ст. Єнджейовичь заповѣвъ петицію погорѣльцѣвъ мѣста Улянова.

Комисія адміністраційна взяла пôдъ обрады предложенє правительства зъ проектомъ закона ловецкого. На засѣданю бувъ присутный яко комісарь правительства радникъ Двору ґр. Лось. Референтомъ предложеня въ комисіи єсть пос. Ад. Єнджейовичь. Доси принято кôльканадцять параґрафôвъ, въ котрыхъ пороблено кôлька поправокъ стилістичныхъ.

Комисія конкуренційна уконституовала ся, выбираючи пословъ: Впреосв. Митроп. Сембратовича предсѣдателемъ, Цолля заступникомъ, а Тшецеского секретаремъ.

Внесенє пос. Окуневского въ справѣ основаня женьскои ґімназіѣ, пôдписали отсѣ послы: Окуневскій, Романчукъ, Гаморакъ, Савчакъ, Гурикъ, Телишевскій, Охримовичь, Барабашъ, Король, Ковальскій, Рожанковскій, Антоневичь, Герасимовичь — та послы польскѣ зъ лѣвицѣ: Романовичь, Ґольдманъ, Жардецкій, Асникъ, Ольпиньскій, Крамарчикъ, Стренкъ, Поточекъ, Мізя, Тишковскій, Мидовичь, Пальхъ, Вайґелъ, Ґросъ, Ленартовичь, Михальскій, Дворскій, Сава, Фрухтманъ, Райскій, Войт. Дѣдушицкій.

Справы краєвѣ.

(Школа рôльнича въ Дублянахъ и недостача учительскихъ силъ).

Зô справозданя Выдѣлу краєвого предложеного Соймови про школу рôльничу въ Дублянахъ, довѣдуємо ся, що робота коло будованя интернату для ученикôвъ поступила вже о стôлько, що будинокъ мабуть въ сѣмъ роцѣ допровадить ся пôдъ дахъ, а на слѣдуючій рôкъ въ мѣсяци серпни має интернатъ вôддатись до ужитку.

Справа мундурôвъ для ученикôвъ высшои школы вже рѣшучо полагоджена. Щобы ученикамъ лекше приходило набувати уніформы, забезпечивъ собѣ выдѣлъ краєвый на ту цѣль осôбного кравця, що пôднявъ ся за цѣну 108 зр. доставити повный уніформъ, зложеный зъ уніформового сурдута, штанôвъ, блюзы, плаща и шапки. А щобы и на дальше улекшити ученикамъ доставу мундурôвъ, Выдѣлъ краєвый намѣряє удѣляти ученикамъ бѣднѣйшимъ позычокъ на умундурованє й опôсля стягати тѣ позычки мѣсячными ратами.

Що до обсады мѣсця директора высшои школы рôльничои въ Дублянахъ пôдносить Выдѣлъ краєвый, що помимо всѣлякихъ заходôвъ не удалось єму ще доси подыбати кандидата вôдповѣдно укваліфікованого. Коли жь всѣ заходы показали ся въ сѣй справѣ даремными, Выдѣлъ краєвый оголосивъ конкурсъ на сю посаду, помѣщаючи єго не тôлько въ тутешныхъ письмахъ фаховыхъ, але и въ заграничныхъ. Такожь оголошеный конкурсъ на посаду професора рôльництва не принѣсъ пожаданого результату. Нѣ оденъ зъ кандидатôвъ, що зголосили ся, не мавъ вôдповѣдной кваліфікаціѣ.

Выдѣлъ краєвый пôдносить, що головною причиною недостачѣ вôдповѣдныхъ силъ учительскихъ для Дублянъ єсть скупа платня дубляньскихъ професорôвъ въ порôвнаню зъ платнею професорôвъ другихъ рôвнорядныхъ заведень. Молодый а вôдповѣдно укваліфікованый кандидатъ учительскій, хиба выимково зголосить ся на посаду въ Дублянахъ, а що фаховѣ силы и обзнанѣ зъ рôльничою практикою зовсѣмъ не рефлектують на учительскѣ посады, найлѣпшій доказъ на се, результатъ послѣдного конкурсу и результатъ заходôвъ, якѣ Выдѣлъ краєвый поробивъ въ справѣ вынайденя вôдповѣдной силы на директора тогожъ заведеня. Выдѣлъ краєвый переконаный, що полѣпшенемъ быту дубляньскихъ професорôвъ вдоволить ихъ справедливымъ вымогамъ,

---

ли червонѣти, а крôзь рушть спадали выпаленѣ жужлѣ, розсыпуючи брилянтовѣ искры.

Павло чувъ, якъ єму серце голосно било ся, а щобы єго утихомирити, поклавъ руку на груди, де въ кишени мавъ флєтъ Гальшки. Того дня, коли наново зачали перервану роботу, найшовъ єго бувъ на льокомобили и зъ того часу носивъ єго при собѣ.

— Чи я колись навчу ся й *того?* — пытавъ самъ себе, радуючись притôмъ якось тревожно зъ того, що вже здобувъ. — Приложивъ флєтъ до губы и пробувавъ добути зъ него голосъ... хвилѣ минали помалу, треба було чимсь часъ забити. Але звуки, що выходили зъ флєта, були якісь глухѣ, якісь хрипливѣ; въ жаденъ спосôбъ не можна було зъ нихъ зложити якусь мельодію.

— Нѣ, того вже я не навчу ся нѣколи— думавъ собѣ. — Все, що для себе самого хочу зробити, не вдає ся менѣ нѣколи. Такій вже, видко, законъ мого житя. Для иншихъ мушу сѣяти, коли хочу збирати.

Але мимо того приложивъ флєтъ зновъ до устъ.

— Гарно бы то було, — думавъ собѣ — єсли бы я ставъ артистомъ, якъ то менѣ пророкувала Гальшка, замѣсть якъ ось теперь палити пôдъ машиною.

По нѣмъ перейшла дрожь зворушеня.

— Чи ожиє она? чи ожиє?

Новый крипливый тонъ выдобувъ ся зъ флєту.

— Овъ, тажь то ажь морозъ по тѣлѣ йде. Кохати и грати на флєтѣ — тѣ занятя треба менѣ, видко, оставити иншимъ.

А въ тôй хвили зъ середины чорнои Зоськи пôднявъ ся якійсь таємный сыкъ, щось немовь спѣвъ приглушеный, що єму довгѣ лѣта вѣрно оставъ ся въ памяти. Дзвенѣло то такъ, якъ бы Парки, пряхи людскои долѣ, спѣвали десь далеко свою пѣсню пôдъ осиковимъ деревомъ.

— Ось то менѣ музика! — сказавъ, зôрвавъ ся, кинувъ флєтъ далеко вôдъ себе и однымъ скокомъ прискочивъ до машины. Зелѣзнѣ дверцѣ бренѣли, та судорожно трясли ся вôдъ внутрѣшного жару.... Новѣ купы угля опинились въ червоныхъ челюстяхъ... Лопата зъ галасомъ побѣгла на пôдлогу.

— Збудять ся дома — подумавъ и злякавъ ся на хвилю — та нехай будять ся, нехай будять ся! — говоривъ дальше — ту иде о ихъ щастє, о ихъ будуччину.

Таємный спѣвъ стававъ що разъ голоснѣйшимъ. Тодѣ напала єго хлопяча охота до сваволѣ, такъ що зачавъ свистати.

— Якъ то звучить чудово! О, мы знаємо ся на музицѣ, мы добрѣ музиканты. Зосько, правда?!...

Зъ комина почали бухати великѣ клубы чорного дыму, котрый мовь бальдахимъ зависъ пôдъ стелею шопы, хитавъ ся тамъ и филювавъ, мовь вѣтеръ порушавъ єго звоями.... Оденъ вентиль обôзвавъ ся сыкомъ и зъ него выбѣгла бѣла хмаринка пары, котра небавомъ злучила ся зъ чорными хмарами дыму.... Щоразъ, щоразъ голоснѣйшимъ стававъ ся той сыкъ, дальше, щоразъ дальше посувала ся указка на манометрѣ.

— Теперь уже пора!...

Тремтячою рукою найшовъ дручокъ.... посунувъ разъ.... попхавъ разъ.... и зъ шумомъ почало обертати ся колесо, немовь порушуване невидными руками.

— Славно! жиє! жиє!

Нехай чують теперь, нехай приходять! Рука єго доторкаєсь кляпы вôдъ свиставки и проймаючій крикъ лунає у тишинѣ нôчнôй:

— *Я жию, я жию!*

Тодѣ зложивъ руки, мовь до молитвы и шепнувъ тихо:

— Мамо, того треба було тобѣ дожити!

а коли тѣ слова вымавлявъ, наразъ здалось єму, що довкола него зовсѣмъ пусто, що и то пуста мрѣя, а праця єго даремна, бо смерть сидить єму вже на карку и кричить въ ухо:

— Помрешь, помрешь — не живши нѣколи, нѣколи, нѣ одной хвилѣ!

— Але перше мушу ще зробити немало — говоривъ собѣ, маючи вогкѣ очи — перше мушу бачити, що сестры мои будуть щасливѣ, бо єсли останутъ ся бѣдными, то мужѣ ихъ будуть зле обходити ся зъ ними; перше мушу фôльварокъ перебудовати зовсѣмъ, перемѣнити зовсѣмъ, а потôмъ нехай и то прийде.

И якъ тѣ чорнѣ хмары збирали ся въ горѣ, такъ передъ єго очима громадили ся въ будучности новѣ лѣта неволѣ, лѣта журбъ, смертельныхъ подвигôвъ и клопотôвъ безконечныхъ.

Зъ заспаными очима выйшли всѣ зъ дому и явили ся коло дверей шопы; прийшли и сестры, котрѣ серeдъ дыму и великого блеску жару, тревожно притуленѣ одна до другои, у своѣй бѣлôй, нôчнôй одежи, выглядали якъ двѣ бѣлѣ рожѣ, що зацвили на однôй галузцѣ.

постановивъ поновити своє внесенє зъ року 1890 лише трохи змодифіковане, в подвысшене платнѣ учительскоп.

Выдѣлъ краєвый пропонує пôдвысшенє платнѣ першого фахового професора, а разомъ и директора зъ 2.000 зр. на 2.400 зр. и пятилѣтні додатки зъ 200 на 300 зв. рôчно; додатокъ активальный на рôчныхъ 360 зр. незмѣненый. Выдѣлъ краєвый пôдвысшає чотиромъ професорамъ платню зъ 1.300 на 2.000 зр. Дальшіи два професоры мають побирати по 1.300 зр. платнѣ, адъюнкты по 1000 зр. Выдѣлъ краєвый не сумнѣває ся, що колибъ єму прийшло зъєднати добру силу на одну зъ професорскихъ посадъ, соймъ уповажнить єго до признаня личного додатку, або оправдає таке признанє.

Переглядъ політичный.

Стирийскій соймъ поручивъ Выдѣлови краєвому постарати ся о то, щобы соймъ бувъ скликуваный правильно въ грудни. — Въ ческôмъ соймѣ вôдповѣдавъ намѣстникъ ґр. Тунъ на интерпеляцію въ справѣ розрухôвъ жидôвскихъ въ Колинѣ и заявивъ, що вѣсть о убитю христіяньскои дѣвчины жидами, була зовсѣмъ безосновна. На тôй дѣвчинѣ не знайдено анѣ слѣду якогось покалѣченя. Правительство буде старати ся, щобы на будуче не допустити до такихъ розрухôвъ.

Въ нѣмецкôмъ парляментѣ розпочала ся вчера дебата надъ предложенемъ войсковымъ. Канцлеръ Капріві заявивъ при сѣй нагодѣ, що сполученѣ правительства нѣмецкі прийшли до переконаня, що збройна сила Нѣмеччины єсть недостаточна. Розходить ся о справу, якои парляментъ ще не рѣшавъ, бо о честь, истнованє и будучнôсть Нѣмеччины. Треба скрѣпити ся, щобы удержати миръ и покарати того, хто хотѣвъ бы єго нарушити. Не хочемо войны, але колибъ насъ до неи змушено, то хочемо побѣдити. Цѣле житє економічне стане ся непевне, скоро предложенє упаде. Наконець заявивъ Капріві, що правительство згодить ся на внесенє пос. Гіпого, але скоро бы се внесенє упало, то правительство розвяже парляментъ.

До Voss. Ztg. доносять зъ Бѣлграду зъ добре поинформованого жерела, що кор. Наталія залишила на разѣ проектъ приѣзду до Сербіѣ и перебувши чотири недѣлѣ въ Румуніѣ поѣде назадъ до Біярріцъ у Франціи.

— Дивѣть ся, ту робить ся ваша будучнôсть, бѣдні дѣти — шепнувъ моргнувши на никъ призно.

Коли и майстеръ явивъ ся, Павло пôшовъ до спальнѣ батька, котрый лежавъ въ лôжку и чогось зô страхомъ глянувъ на сына.

— Батьку — сказавъ скромно, хоч серце єго наповнилось гордостію — льокомобіля направлена. Якъ лише настане вôдморозь, можемо зачати роботу на торфовищи.

Старый вôдповѣвъ нетерпеливо: — Дай менѣ спокôй! — и вôдвернувъ ся до стѣны....

. . . .

Коли на другій день вытягали машину зъ шопы, на порозѣ щось трѣсло.

Щось попало ся пôдъ колеса — сказавъ майстеръ.

— Павло нахиливъ ся, щобы поглянути. Тамъ лежала купка окрушкôвъ зъ розгнетеного флєта Гальшки....

Гôркій усмѣхъ скрививъ єму уста, той усмѣхъ казавъ: — Теперь посвятивъ я тобѣ послѣдну рѣчь, котру мавъ, теперь уже можешь бути вдоволена, кумо Журба!

Вôдъ того дня здавало ся єму, що послѣдный узолъ, котрый лучивъ єго зъ Гальшкою, зôрвано. Стративъ сѣ, якъ стративъ сны молодечі, мрѣѣ, надѣѣ, гôдность свою, якъ стративъ самого себе.

Середъ окликôвъ выѣхала чорна Зоська на торфовище.

(Дальше буде.)

Новинки.

Львôвъ дня 4 мая.

— **На будову руского театру зложили:** Братство церковне въ Бѣлявцяхъ 1 зр. 20 кр. и Братство церковне въ Болдурахъ 1 зр. 20 кр., Бѣлявцѣ и Болдуры — села въ повѣтѣ брôдскôмъ. Честь тымъ братствамъ и кобы то за ихъ краснымъ примѣромъ пôшли всѣ Братства въ краю нашôмъ! — На ту саму цѣль зôбрано въ Милошовичахъ на кружку учительско-педаґоґічнôмъ дня 29 цвѣтня 1 зр. 36 кр.

— **Выстава рогатои худобы** разомъ въ преміованємъ селяньскои худобы и бôльшихъ годовцѣвъ, а притôмъ и торгъ на розплодову худобу добрыхъ расъ, вôдбуде ся за старанємъ калуского вôддѣлу гал. Товариства господарского, а то въ Рожнѣтовѣ (пов долиняньского) 15 с. м. о 10 год. рано, въ Калуши 17 с. м. о 10 год. рано. Будуть роздавати: дипльомы, медалѣ нагороды грошевѣ и льосувати закуплену на выставѣ худобу. На кожду худобу мусить властитель мати пашпортъ вôдъ двора або громады на доказъ, що справдѣ єго худоба.

— **Каса ощадности въ Долинѣ** выдала сими днями справозданє въ дѣяльности за минувшій рôкъ. Изъ справозданя показує ся, що селяне мають велике довѣрє до сеи касы, бо становлять бôльшу половину єѣ кліентелѣ и додержують дуже правильно своихъ зобовязань. Загальный оборотъ касовый въ минувшôмъ роцѣ выносивъ 720.750 зр. а зыскъ 3154 зр. До Міністерства справъ внутрѣшныхъ внесено просьбу о продовженє позволеня на даванє позычокъ селянамъ въ тыхъ мѣсцевостяхъ, де нема книгъ грунтовыхъ, на звычайнѣ скрипты довжнѣ або нотаріяльнѣ заявленя.

— **Цѣна збôжа** на вѣденьскôй біржи збôжевôй пôдскочила вчера значно въ гору а то зъ тои причины, що зъ многихъ сторôнъ державы наспѣли вѣсти, що посуха пошкодила засѣвамъ. Цѣна пôднесла ся була вчера о 10 до 25 кр. коли однакожь ставъ падати дощь, упала наразъ цѣна вôдъ 35 до 45 кр.

— **Пôзна весна.** На обохъ горѣшныхъ Черемошахъ — якъ пишуть зъ Выжницѣ на Буковинѣ — пустили леды ажь 28 цвѣтня. Такои пôзнои весны не памятають ще въ сихъ сторонахъ. Очевидно клíматъ змѣнивъ ся въ наслѣдокъ вытинаня лѣсôвъ

— **Зъ салѣ судовои.** Передъ львôвскимъ судомъ присяжныхъ вôдбуває ся теперь процесъ о обманьство Франца Вояковского, 44-лѣтного лѣсничого зô Скварявы старои, въ повѣтѣ жовкôвскôмъ. Актъ обжалованя обôймавъ и спôвобжалованого п. Едварда Сухецкого властителя Скварявы, але высшій Судъ краєвый знѣсъ єго зъ причинъ формальныхъ. Францъ Вояковскій мавъ пôсля акту обжалованя уложити три фальшивѣ выказы урядовѣ на доставленый зъ лѣсôвъ двôрскихъ матеріялъ деревный, котрый будьто побрала громада Скварява. Законъ дороговый зъ 1886 року дає обшарамъ двôрскимъ право побирати заплату за матеріялъ деревный, доставленый громадѣ на удержанє дорôгъ и мостôвъ, о скôлько вартôсть сего матеріялу перевысшає 5 проц. додаткôвъ до податкôвъ. Отже Вояковскій выготовивъ такѣ три выказы на доставлене дерево и то на суму 187 зр. 45 кр. та предложивъ тѣ выказы жовкôвскому выдѣлови повѣтовому, выдуривши напередъ вôдъ вôйта Ивана Мариняка пôдписъ и печатку громадску на тыхъ документахъ. Позаякъ каса повѣтова выплатила згадану квоту, то Вояковскій допустивъ ся обманьства на шкоду громады Скварявы старои. Вояковского боронивъ адвокатъ дръ Дулемба.

— **Нагла смерть.** У Львовѣ померъ во второкъ въ заѣзднôмъ домѣ нагло Йосифъ Гареръ, гарбаръ зъ Яричева нового. Тѣло вôдставлено до трупарнѣ головного шпиталю.

— **Самоубійство.** Стражникъ скарбовый, Иванъ Чудабовскій, въ Гусятинѣ вôдобравъ собѣ житє выстрѣломъ зъ карабіна службового. Причина самоубійства не звѣстна.

— **Двацятьпять-лѣтный ювилей** польского Товариства педаґоґічного, котрый мавъ святкувати ся сего року, вôдложено на слѣдуючій рôкъ пôдчасъ выставы и выбрано комітетъ ювилейный, котрый має заняти ся приготовляючими роботами. Предсѣдателемъ комітету выбрано президента мѣста Мохнацкого а заступниками дра Рошковского и рад. Ольшевского.

— **Цѣнный останокъ штуки** вôдкрыто въ кіѣвскôмъ соборѣ св. Софіѣ. На однôмъ зъ стовпôвъ луку при престолѣ найдено фрески зъ часôвъ великого кн. кіѣвского Ярослава Мудрого. Митрополитъ кіѣвскій и ґенералъ ґубернаторъ першѣ оглядали вôдкрытѣ фрески.

— **Мытовѣ дефравдаціѣ.** Судъ повѣтовый для скарбовыхъ доходôвъ въ Краковѣ вôдбувъ въ суботу дня 29 цвѣтня засѣданє, щобы розглянути жалобы противъ арештованя, внесенѣ купцями, обжаловаными о мытовѣ дефравдаціѣ. Судъ вôдкинувъ всѣ тѣ жалобы и арештованымъ остає ся ще рекурсъ до краєвои Дирекціи скарбу у Львовѣ. Слѣдча комісія выѣхала въ справѣ згаданыхъ дефравдацій до Пруссіи.

— **Огнѣ.** Въ недѣлю дня 30 цвѣтня повставъ въ Поршнѣ, львôвского повѣта, огонь. Пôдпаливъ зъ пустоты 5-лѣтный хлопець, сынъ вôйта. Згорѣли 3 господарства. Вôйтову дочку 3 лѣтну дѣвчину выратувавъ тамошный управитель школы п. О Витошиньскій. Шкода необезпечена выносить кôлькасотъ зр. Бракъ воды дуже дававъ ся вôдчувати при ратунку, бо въ цѣлôмъ селѣ єсть ледве кôлька кирницъ. — Въ ночи зъ 28 на 29 м. м. згорѣли въ Коросни въ ринку чотири домы. Огонь ширивъ ся въ страшный спосôбъ и лише ратункови интеліґенціѣ завдячити можна, що не згорѣло бôльше домôвъ. Шкода одна обезпечена, выносить 17.000 зр. — Дня 1 с. м. въ селѣ Грабôвцяхъ коло Стрыя згорѣло 6 загородъ селяньскихъ. Причина огню доси незнана. Въ годину пôзнѣйше бачили въ Стрыю, що десь въ сторонѣ Дрогобича горѣло.

† Посмертні вѣсти.

— Гнатъ Мохнацкій, властитель дôбръ, бувшій посолъ соймовый, померъ въ Товстолузѣ пôдъ Тернополемъ, проживши лѣтъ 77. — Александеръ Літтіхъ, краєвый ветеринарь, референтъ справъ ветеринарскихъ при Намѣстництвѣ, померъ у Львовѣ, проживши 50 лѣтъ. — О Йосифъ Будзиновскій, парохъ въ Мокротинѣ, жовкôвского повѣта, упокоивъ ся дня 29 цвѣтня въ 48-ôмъ роцѣ житя а 23 ôмъ священьства. — Любовь зъ Красицкихъ Тимякова, вдова по священику, упокоила ся у Львовѣ въ 67-ôмъ р. житя. — Ив. Христофолименсъ, приходникъ въ Пасѣчной, померъ тамъ 26 м. м., проживши 88 лѣтъ. — У Вѣдни померъ славно-звѣстный ляринґольоґъ проф. Шніцлеръ. — Въ Загребѣ Радославъ Лопушичъ, одинъ зъ виднѣйшихъ хорватскихъ исторіоґрафôвъ, въ 58-ôмъ роцѣ житя.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 4 мая. Двѣста роботникôвъ въ товариствѣ пароходнои плавбы по Дунаю застановило роботу зъ причины, що имъ не пôдвысшено платню.

Градець 4 мая. Соймъ закрыто вчера.

Трієстъ 4 мая. Новѣ выборы до розвязанои рады громадскои розписано на день 29 мая.

Будапештъ 4 мая. Є. Вел. Цѣсарь оглядавъ вчера по полудни выставу цвѣтôвъ. — Парляментъ угорскій ухваливъ вчера безъ змѣны параґрафъ першій правительственного предложения о управильненю платнѣ народныхъ учителѣвъ.

Лінцъ 4 мая. Соймъ ухваливъ завôзвати правительство, щобы оно не предкладало до санкціи закона а уппавильненю концесіонованого промыслу будôвничого, ухваленого въ Радѣ державнôй.

Лондонъ 4 мая. Вчера вôдбуло ся тутъ вѣче скликане льоръ-меромъ (президентомъ мѣста), на котрôмъ ухвалено одноголосно резолюцію противъ закона о автономіи ирляндскôй. — Палата послôвъ ухвалила 279 голосами противъ 201 законъ обмежаючій роботу въ копальняхъ на 8 годинъ денно.

За редакцію вôдповѣдає Адамъ Креховецкій.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.